

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.413 van 15 mei 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Marokkaanse nationaliteit, op 25 februari 2009, heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 4 februari 2009 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 8 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren te Nador op 1 mei 1983 en van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Hij woont sedert 4 november 2008 wettelijk samen met zijn Belgische partner, D.R.J., geboren te Wetteren op 6 juni 1989.

Op 4 november 2008 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie.

Op 8 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 4 februari 2009 wordt deze beslissing ingetrokken en dezelfde dag wordt ten aanzien van verzoeker een nieuwe beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 04.11.2008 door I.S. (...) geboren te Nador, op 01.05.1983 van Marokkaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

- Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: niettegenstaande een verklaring van wettelijke samenwoning werd opgemaakt, kan betrokkene geen aanspraak maken op gezinshereniging, daar niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel. 40bis van de wet van 15.12.1980 : beide partners dienen minstens 21 jaar te zijn; de Belgische partner is nog geen 21 jaar. (...)*

2. Onderzoek van het beroep

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de rechten van verdediging, de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting. Daarnaast voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoeker stelt dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen en dat daarnaast de motivering afdoende moet zijn, wat in casu niet het geval is. De bestreden beslissing verwijst naar het feit dat verzoekers vriendin nog geen 21 jaar is, doch dit is niet afdoende daar volgens hetzelfde artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) *“de minimumleeftijd van de twee partners wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de vreemdeling die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben.”* Verweerder kon aldus geenszins een beslissing nemen zonder verzoeker voorafgaandelijk uit te nodigen alsnog het bewijs te leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de vreemdeling die vervoegd wordt tenminste een jaar samengewoond hebben. Bijgevolg is er sprake van een manifeste beoordelingsfout en een schending van de zorgvuldigheidsverplichting. Verweerder beschikte over onvoldoende gegevens om een beslissing te treffen aangaande verzoekers aanvraag op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Ook de rechten van verdediging van verzoeker zijn geschonden, daar hij niet de mogelijkheid gekregen heeft het bewijs te leveren van het voor zijn aankomst in het Rijk reeds ten minste een jaar te hebben samengewoond.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten

grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bekritiseert. Hierdoor toont verzoeker aan dat hij de juridische en feitelijke overwegingen kent. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de ter kennis gebrachte beslissing enkel het dictum zou bevatten, daar hij de motieven kent en de bestreden beslissing een gedeelte “reden van de beslissing” bevat waarna de motieven volgen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Vervolgens voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout, een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de rechten verdediging aan. Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de uitzondering op de leeftijd van 21 jaar die wordt voorzien door artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet de kans gekregen om aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden om de leeftijd te verlagen naar 18 jaar. Verweerder heeft hem niet gevraagd dit te bewijzen en heeft zich aldus niet voldoende geïnformeerd en heeft beslist op onvolledige gegevens.

Verzoeker heeft op 4 november 2008 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf als familielid van een burger van de Unie op grond van 40bis van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“ § 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, **zij beiden ouder dan 21 jaar** en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;

(...)

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. **De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de vreemdeling die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben.**

(...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geboren is op 1 mei 1983 en dat zijn Belgische partner geboren is op 6 juni 1989. Verweerder concludeerde op het ogenblik van de bestreden beslissing, met name 4 februari 2009 terecht dat verzoekers Belgische partner nog niet de leeftijd van 21 jaar bereikt heeft zoals artikel 40bis van de Vreemdelingenwet als voorwaarde stelt.

Verzoeker wijst er terecht op dat artikel 40bis, §2, vijfde lid voorziet dat de minimumleeftijd kan worden teruggebracht tot 18 jaar wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst

in het rijk van de vreemdeling die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden van artikel 40bis is vrij, zodat het aan de minister of zijn gemachtigde toekomt discretionair te beoordelen of hij op grond van de door de verzoekende partij ingediende aanvraag over voldoende relevante elementen beschikt om zijn beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden en op afdoende wijze te motiveren.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag een bewijs voorlegt van wettelijke samenwoning die werd afgesloten op 4 november 2008, aldus de dag van de aanvraag zelf. Daarnaast legde verzoeker een geschreven verklaring neer bij zijn aanvraag waarin hij stelt zijn partner reeds 2,5 jaar te kennen en nu een relatie van 9 maand te hebben, wat wordt bevestigd door de getuigenverklaringen van vrienden en de familie van zijn partner. De bestreden beslissing werd pas op 4 februari 2009 genomen zodat op het ogenblik van de bestreden beslissing verzoeker en zijn partner juist een relatie van 12 maanden hadden. Verweerder kon er dus niet zonder meer vanuit gaan dat verzoeker en zijn partner op het ogenblik van de bestreden beslissing nog geen jaar feitelijk samenwoonden en diende aldus verdere informatie op te vragen om na te gaan of verzoeker niet voldoet aan de uitzondering van artikel 40bis §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet .

Verweerder kan niet worden gevolgd waar hij in zijn verweernota stelt dat uit de feiten en de bestreden beslissing blijkt dat de partner van verzoeker geen 21 jaar is, dat verzoeker en zijn partner elkaar niet zo lang kennen en dat er geen sprake was samenwoning en dat de verklaring wettelijke samenwoning in België dateert van 4 november 2008, zijnde de dag van de vestigingsaanvraag. Artikel 40bis, §2, vijfde lid vereist dat verzoeker en zijn partner tenminste een jaar hebben samengewoond, doch vereist niet dat het zou gaan om een wettelijke samenwoning. Gezien uit de documenten neergelegd bij de aanvraag blijkt dat verzoeker en zijn partner elkaar reeds 2,5 jaar zouden kennen en 9 maanden een relatie zouden hebben, wat op het ogenblik van de bestreden beslissing een relatie van een jaar is, kan verweerder niet zonder meer stellen dat er geen sprake was van samenwoning. Verweerder is aldus niet zorgvuldig te werk gegaan door geen verdere gegevens op te vragen aangaande de samenwoning van verzoeker en zijn partner tijdens het jaar voorafgaand aan de bestreden beslissing.

Tevens blijkt uit het administratief dossier dat aan verzoeker bij de aanvraag reeds werd gevraagd om het bewijs van artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit voor te leggen. Dit artikel stelt dat de bewijzen vermeld in artikel 50, §2, 6°, b), c), d) en e) al naargelang het geval moeten worden overgemaakt. Artikel 50, §2, 6° c) bepaalt het volgende: “voor de partner bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, van de wet: het bewijs van de duurzame en stabiele relatie, en , indien beide partners niet minstens 21 jaar zijn, het bewijs dat zij beide minstens 18 jaar zijn en dat zij reeds ten minste een jaar samengewoond hebben voor de aankomst in het Rijk van de burger van de Unie die vervoegd wordt” De aanvraag herneemt echter enkel de voorwaarden voor de duurzame relatie en vraagt niet naar het bewijs dat beide partners 18 jaar zijn en ten minste een jaar samengewoond hebben. Hierdoor wordt minstens de schijn gewekt, dat aan de leeftijdsvereiste voldaan is. Het is dan ook onzorgvuldig van verweerder, expliciet het bewijs van een duurzame relatie te vragen en geen verdere informatie te vragen aangaande de voorwaarden waaraan men dient te voldoen indien beide partners nog niet de leeftijd van 21 jaar hebben bereikt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Vernietigd wordt de beslissing van 4 februari 2009 genomen door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, ten aanzien van X, houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten van 4 februari 2009.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.